

Overweging: 2e zondag van Pasen

Thema: Handen en hun verhaal

Lezingen: Handelingen 4,32-35 en Johannes 20,19-31

Zondag 7 april 2024

Joost Koopmans

Het kan je ineens overkomen tijdens het uitdelen van de communie: dat je ontroerd wordt door al die uitgestoken handen. Handen waarin het werkzame leven zichtbaar wordt; handen waarin de jaren vereelt zijn; grote handen, handen grof gelijnd, of fijn verzorgd en zacht...

Al die handen die zoveel vertellen over het leven, al die handen geopend om dat kleine stukje brood te ontvangen. Weerloos gebaar waarmee we Hem in herinnering willen houden, die het brood is voor het leven van de wereld.

Zijn handen zegenen en genezen, breken en delen

Zijn handen bidden en smeken

Zij wassen de voeten van de leerlingen

“Kom”, zegt hij tegen Thomas, “bekijk mijn handen”.

Er zitten nu wonden in die goede handen. Wonden die vertellen van pijn en geweld. Ze vertellen van Goede Vrijdag en het kruis.

Ze vertellen over de wereld waarin we leven, over de vele wonden die geslagen worden. Zo'n wereld kan je uit het lood slaan. Ook al vier je Pasen, dat wil niet zeggen dat je zomaar even over de ellende in de wereld heen kunt stappen. En als pijn en verdriet jezelf treffen, jou ... je allernaasten - dan schrijnt het van binnen ... een wirwar aan gevoelens.

Wat dan helpt? Is erkenning! Je wilt serieus genomen worden, erkend in wat je zozeer bezig houdt!

Dat is Thomas. Zijn ogen zijn nog dof van verdriet. Hij kan niet zomaar “Alleluja” zingen als de anderen zeggen dat ze de Heer na zijn dood weer hebben gezien. Zo'n geloof is hem te glad.

Hij wil het paasgeloof niet aannemen als het niet uitdrukkelijk gekoppeld wordt aan de concrete, tastbare littekens van de gekruisigde.

Jezus neemt hem serieus in zijn gevoelens en nodigt hem uit om de vinger op de wonde te leggen. Alleen zo, bij het zien en aanraken van de wondtekenen gelooft Thomas in de opstanding. Hij wil blijven zien waarop zijn meester de verrijzenis heeft moeten bevechten.

Dit verhaal op de tweede zondag van Pasen wil ons duidelijk maken dat verrijzenis en wondtekens – littekens - op de een of andere manier samenhangen.

Geloven in verrijzenis houdt namelijk in dat je menselijk leed in al zijn vormen onderkent en aanpakt, en daarmee doorgaat tot het bittere eind, ook al lijkt wát je doet, soms niet meer dan een druppel op een gloeiende plaat.

Want verrijzen is opstaan .. opstanding. Wie in opstanding gelooft wordt opstandig waar mensen door andere mensen onnodig geweld wordt aangedaan. Onder alle omstandigheden blijf je opkomen voor de waardigheid van de mens. Geloven in opstanding houdt ook in dat je een manier vindt om met je eigen leed en pijn om te gaan. Dat je je niet van God afwendt, omdat Hij als 'almachtige' niet ingrijpt in jouw leed. Maar dat je leert om vrede te hebben met de breuken in je eigen bestaan, jou aangedaan of overkomen. Zoals ik een zieke vrouw met Pasen op TV hoorde zeggen: "Aanvankelijk bleef ik steken in mijn verdriet, mijn leven stroomde niet meer ... maar toen ik tot me toeliet dat het laatste woord aan God is, leerde ik geestelijk op te staan."

Bekijk nu eens je eigen handen. Wat hebben ze allemaal gedaan en beleefd? Het is een meditatie als je je handen in alle rust bekijkt. Zonder te spreken vertellen ze een verhaal, een paasverhaal: langzaam maar zeker open je je dicht geknepen handen, je schaamt je niet meer voor je littekens, want door die tekens ben je geworden wie je bent.

Laten we zo elkaars wonden aanraken,
elkaars lijdensverhalen aanhoren en helpen om op te staan.